

Sygn. akt: III AUa 1308/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Naze

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. S.**

przeciwko **Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt: V U 1009/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1308/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2010 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej M. S., przyjmując na podstawie art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, że za każdy rok pełnienia przez wnioskodawcę służby w organach bezpieczeństwa państwa (od 16 grudnia 1973 r. do 30 września 1989 r.) emerytura wynosi 0,7% jej wymiaru. Ustalona w ten sposób wysokość emerytury wyniosła od dnia 1 września 2010 r. 861,94 złotych.

Od powyższej decyzji odwołał się M. S. wnosząc o jej uchylenie i przyznanie mu nieobniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby, z uwzględnieniem okresów składkowych oraz przysługujących podwyższeń i dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych.

Zakład Emerytalno - Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następująco ustalonego stanu faktycznego:

M. S., urodzony w dniu (...), jest uprawniony do emerytury policyjnej od dnia 1 października 1989 r. Wnioskodawca w okresie od 16 grudnia 1973 r. do 30 września 1989 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W okresie od 1 września 1987 r. do 30 czerwca 1988 r. wnioskodawca był słuchaczem Oficerskiego Studium (...) w L.. W ww. okresie pozostawał na etacie (...) / (...) B. na stanowisku starszego inspektora grupy III Służby Bezpieczeństwa. Po ukończeniu studium z dniem 1 sierpnia 1988 r. wnioskodawca został mianowany starszym inspektorem Wydziału II SB WUSW w R..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wskazał, że bezspornie odwołujący w okresie od 16 grudnia 1973 r. do 30 września 1989 r. wnioskodawca pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Powyższe wynika z informacji o przebiegu służby wystawionej przez Instytut Pamięci Narodowej Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Zgodnie natomiast z treścią art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Skoro zatem wnioskodawca pełnił w latach 1973-1989 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, to prawidłowo Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przyjął, że za każdy rok pełnienia przez wnioskodawcę służby w organach bezpieczeństwa państwa emerytura wynosi 0,7%. Sąd podkreślił, powołując się na orzecznictwo, że przepis powyższy pozwala na ustalenie wysokości emerytury niższej niż 40% podstawy wymiaru. Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny uznał powyższe rozwiązanie za zgodne z Konstytucją.

Sąd Okręgowy wskazał, że bez wpływu na prawidłowość zaskarżonej decyzji pozostaje także okoliczność, iż wnioskodawca w okresie od 1 września 1987 r. do 30 czerwca 1988 r. był słuchaczem Oficerskiego Studium (...) w L.. Szkoła ta nie może być traktowana jako organ bezpieczeństwa państwa, o jakim mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, jednakże w tym okresie wnioskodawca pozostawał na etacie (...) / (...) B. na stanowisku starszego inspektora grupy III Służby Bezpieczeństwa. Po ukończeniu studium z dniem 1 sierpnia 1988 r. wnioskodawca został zaś mianowany starszym inspektorem Wydziału II SB WUSW w R.. Zatem również i wówczas pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa.

Apelację od wyroku złożył ubezpieczony. Wniósł o jego zmianę i ustalenie wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem 40% podstawy wymiaru emerytury za pierwsze 15 lat służby, zgodnie z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zarzucił Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 15 i art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Straży Pożarnej i Służby

Więziennej oraz ich rodzin, przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej i zastosowanie wyłącznie art. 15 b tej ustawy,

2. niezgodne z prawem zaliczenie okresu służby do dnia 19 lipca 1983 r., jako służby w strukturach Służby Bezpieczeństwa,

3. błędną interpretację faktu przebywania w Wyższej Szkole (...) w L. i potraktowania tego okresu jako okresu służby w organach bezpieczeństwa.

Pismem procesowym złożonym na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 maja 2014 r. ubezpieczony wniósł nadto o zastosowanie względem niego art. 15b ust. 3, podnosząc, że wspierał on wówczas osoby represjonowane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przedmiotem sporu była prawidłowość ponownego ustalenia emerytury policyjnej ubezpieczonego. Organ rentowy, opierając się na informacji o przebiegu służby sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej, z której wynika, że odwołujący pełnił od 16 grudnia 1973 r. do 30 września 1989 r. służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U.2013.1388 j.t), zastosował względem niego art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (j.t. Dz.U.2013.667 z zm.). Oznaczało to, że jego emerytura została wyliczona przy zastosowaniu 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, w miejsce zasady wynikającej z art. 15 ustawy, zgodnie z którą emerytura wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby. Sąd Okręgowy zaakceptował to rozstrzygnięcie organu rentowego.

Odwołujący w apelacji zakwestionował prawidłowość orzeczenia Sądu pierwszej instancji i po pierwsze postawił zarzut, że Sąd nieprawidłowo zastosował ww. przepisy prawa. W jego ocenie prawidłowa wykładnia artykułu 15 i 15b prowadzi do wniosku, że zastosowanie przelicznika 0,7% za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa dotyczy okresu powyżej 15 lat służby, kiedy ubezpieczony ma zagwarantowany przelicznik 40%. Argument ten nie jest zasadny. Kwestię tę omówił zresztą już Sąd Okręgowy przywołując tu uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, OSNP 2011/15-16/210) i Sąd Apelacyjny w pełni podziela jego pogląd. Gwoli przypomnienia należy wskazać, że zgodnie z art. 15, co do zasady emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta min. o 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby. Jednakże art. 15b przewiduje, że w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, przy czym ust. 2 nakazuje stosować odpowiednio art. 15. Prawidłowa wykładnia tych artykułów nie prowadzi do wniosku jaki przyjął odwołujący. W szczególności nie uprawnia do tego nakaz odpowiedniego stosowania art. 15. Jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy w, przywołanej już przez Sąd Okręgowy uchwale z 3 marca 2011 r., zawarte w ust. 2 art. 15b ustawy odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust. 1. Zatem nie może z niego wynikać, iż ów przelicznik 0,7% obejmuje tylko okres powyżej 15 lat służby, a za owe 15 lat przelicznik wynosi 40%. Przeciwnie, z przepisów tych jednoznacznie wynika, że zasada wynikająca z art. 15 zostaje w stosunku do funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa wyłączona, a wysokość ich emerytury za cały okres służby jest ustalana w oparciu o przelicznik 0,7%. Wymóg wyliczenia emerytury po 0,7% podstawy jej wymiaru z tytułu służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa państwa doznaje

jednego wyjątku wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 15b ust. 3 i 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przeto nie doznaje dalszych ograniczeń na podstawie odesłania do stosowania art. 15 tej ustawy. Rozumowanie odmienne sprawiałoby, że art. 15b ust. 1 byłby pozbawiony znaczenia normatywnego. Sąd Najwyższy w przywołanej wyżej uchwale zauważył również, że i wykładnia celowościowo-systemowa art. 15 b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie podważa takiego rozumienia ww. przepisu. Przyjęcie minimalnej 40% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby przy ustalaniu wysokości emerytur osób służących w organach bezpieczeństwa prowadziłoby do bezpodstawnego podważenia celu ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U.2009.24.145), która ową zmianę wprowadziła (vide preambuła ustawy). Bowiem co do zasady okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, przypadają na te 15 pierwszych lat, przez co taki rodzaj wykładni, wykluczałaby, a co najmniej w istotny sposób ograniczałaby, ustanowioną w art. 15b ust. 1 pkt 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1b tej ustawy zasadę wyliczania wysokości emerytury z zastosowaniem współczynnika 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach. Z pewnością nie taki był cel ustawodawcy. Jednocześnie należy zaznaczyć, że taki sposób rozumienia przepisu potwierdził Trybunał Konstytucyjny w powoływanym przez apelującego wyroku z 24 lutego 2010 r.

Podsumowując, organ rentowy nie odczytał błędnie przedmiotowych przepisów, lecz dokonał ich prawidłowej wykładni.

Ubezpieczony argumentował również, że traktowanie okresu jego służby jako służby w strukturach bezpieczeństwa państwa przed 19 lipca 1983 r. jest nieuprawnione, bowiem Służba Bezpieczeństwa została powołana dopiero na podstawie ustawy z 14 lipca 1983 r. o Urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz.U. 1983.38.172), a wcześniej funkcjonowała ona w oparciu o regulacje wewnętrzne o charakterze niejawnym i w strukturze Milicji Obywatelskiej. Tu należy jednak zwrócić uwagę, że przepis art. 15b mówi wyraźnie o osobach, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Ta zaś ustawa określa, że organami bezpieczeństwa państwa, są min.: instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Uznać należy, że przepis art. 2 ust. 3 ustawy, jako zawierający legalną definicję pojęcia jednostki SB, jest wystarczający do rozstrzygnięcia, czy dana jednostka Ministerstwa Spraw Wewnętrznych była jednostką Służby Bezpieczeństwa (centralną bądź terenową), a zarazem organem bezpieczeństwa państwa – w rozumieniu tej ustawy (por. min. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2013 r. III AUa 1611/12 LEX nr 1362916).

Nie można również dostrzec by przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin naruszały wskazane przez apelującego zasady wynikające z podpisanej przez Polskę Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Procedura obniżenia wysokości świadczenia podlega kontroli sądowej, w ramach której odwołujący może kwestionować to czy prawidłowo względem niego zastosowano przepisy prawa. Nie może być więc mowy o pozbawieniu prawa do rzetelnego procesu czy prawa do skutecznego środka odwoławczego. Warto zauważyć, że w kwestii mechanizmu wprowadzonego przez ww. ustawę wypowiedział się Europejski Trybunał Praw Człowieka w decyzji z dnia 14 maja 2013 r. ((...)) stwierdzając, że nie widzi powodu, aby zajmować stanowisko inne stanowisko niż polskiego Parlamentu, Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego, z którego jednoznacznie wynika, że nie narusza on konstytucyjnych zasad i wartości.

Odnosnie zaś szkolenia w Studium (...) w L. Sąd Apelacyjny w pełni podziela jego ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy. Sąd pierwszej instancji zgodził się co do zasady, że szkoły tej nie można potraktować jako organu bezpieczeństwa państwa. Jednakże, co zaznaczył, w tym okresie odwołujący nadal pozostawał na etacie (...)/ (...) B. na stanowisku starszego inspektora Służby Bezpieczeństwa, a po ukończeniu szkoły został mianowany starszym inspektorem Wydziału II Służby Bezpieczeństwa, a więc pełnił służbę. Argument, że wówczas ubezpieczony de facto nie wykonywał swoich obowiązków służbowych jest chybiony, jako że ustawa wymaga by zainteresowany pełnił służbę, a więc pozostawał funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa, co też w przypadku odwołującego niewątpliwie miało miejsce.

Podsumowując poczynione rozważania Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przedmiotowych norm prawnych. Prawidłowo również zastosował je w niniejszej sprawie.

Organ rentowy wydał skarżoną decyzję w oparciu o zaświadczenie wystawione przez IPN. I choć sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej co do ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby, to jednak z oświadczeń ubezpieczonego, jak również z analizy załączonych dokumentów przesłanych przez IPN wynika, że począwszy od 16 grudnia 1973 r. odwołujący pracował w organach bezpieczeństwa państwa. Przykładowo w opinii służbowej (k. 55) mowa jest o pracy jako inspektor operacyjny referatu Służby Bezpieczeństwa K. Miejskiej MO w T. czy w Wydziale II KW MO w P.. Sam odwołujący potwierdził zresztą, że pracował w organach bezpieczeństwa PRL, a konkretnie w kontrwywiadzie (vide odwołanie). Mając to na względzie, zastosowanie wobec odwołującego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej było jak najbardziej uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy.

Na rozprawie apelacyjnej ubezpieczony podniósł, że koniecznym jest w jego przypadku uwzględnienie tego, iż w okresie swojej służby pomagał osobom represjonowanym. Zgodnie z art. 15b ust. 3 do okresu służby mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. Oznacza to, że wówczas cały okres służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów podlega liczeniu, przy ustalaniu wysokości emerytury funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. po 2,6% podstawy jej wymiaru za każdy rok służby niezależnie od tego jak długo trwała współpraca i czynne wspieranie osób lub organizacji działających na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. Jednakże, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 12 września 2013 r. III AUa 96/13 muszą zaistnieć dwie przesłanki: podjęcie współpracy i czynne wspieranie osób lub organizacji działających na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, a nadto ta współpraca i czynne działanie musiała mieć miejsce bez wiedzy przełożonych. Nadto z użytego sformułowania „współpraca” wynika, że nie może to być pomoc o charakterze jednorazowym czy doraźnym, świadczona w szczególnych okolicznościach życiowych. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 marca 2012 r. (III AUa 1112/11, Apel.-W-wa 2012/1/1) podkreślił, że samo wspieranie osoby działającej na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, nie jest wystarczającym powodem dla zastosowania w przypadku funkcjonariusza dobrodziejstwa wynikającego z treści art. 15b ust.3. Musi bowiem wystąpić łączność pomiędzy wspieraniem i podjęciem współpracy, która powinna mieć charakter osobisty. Zgodnie z ust. 4 art. 15b środkiem dowodowym na podjęcie współpracy może być zarówno informacja IPN, o jakiej mowa w art. 13a ust. 1, jak i inne dowody, w szczególności wyrok skazujący, choćby nieprawomocny, za taką działalność.

Rozważania powyższe nie mają jednak wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, jako że na tę okoliczność faktyczną ubezpieczony wskazał dopiero w toku postępowania apelacyjnego. Nie podnosił jej ani przed organem rentowym (w odwołaniu), ani przed Sądem pierwszej instancji, ani też w apelacji. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Występujący w omawianym przepisie zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynikła później", należy pojmować w ten sposób, że

"potrzeba" ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt I ACa 181/12, LEX nr 1220402). W tej sprawie przypadek taki nie miał miejsca, nie było bowiem żadnych przeszkód faktycznych i prawnych, aby na takie okoliczności powołać się w odpowiednim czasie i złożyć wówczas stosowne dowody. Z tych też względów Sąd Apelacyjny pominął nowe fakty przedłożone przez odwołującego w postępowaniu apelacyjnym. Zaznaczyć przy tym trzeba, że, jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 6 czerwca 2012 r. (III UK 105/11, Legalis 536759) pominięcie z mocy art. 381 KPC danego dowodu przez sąd drugiej instancji w prawomocnie zakończonej sprawie nie oznacza, iż strona już nigdy nie będzie mogła skutecznie zawnioskować tego dowodu w żadnym innym procesie sądowym (w nowym procesie toczącym się z odwołania ubezpieczonego od kolejnej decyzji organu rentowego). Pominięcie dowodu oznacza bowiem, że nie podlegał on ocenie sądowej z punktu widzenia jego wiarygodności i nie wchodził w zakres materiału, w oparciu o który dokonano ustaleń faktycznych stanowiących podstawę poprzedniego rozstrzygnięcia. Innymi słowy w kolejnym postępowaniu ubezpieczony będzie miał zachowaną możliwość dowodzenia przedmiotowej okoliczności.

Mając na względzie wyżej poczynione rozważania uznać należy, że żaden z zarzutów podniesionych przez apelującego nie okazał się być skutecznym. Jego apelacja jest bezzasadna i podlega na podstawie art. 385 k.p.c. oddaleniu.